

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֶדֶשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֶדֶשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלָק כ"ד

קוֹנְטֵרְס 954

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אֲלֵפִים הַלּוּמְדִים וּמְסִימִים זוּהַר הַקְּדוּשׁ, וְלַרְבָּבוֹת הַמְשִׁתַּקְקִים לַחֲסוֹת בְּצֵל הַרְשָׁב"י וְלִלְמוֹד תּוֹרָתוֹ, וּכְבֵר הוֹפֵץ הַקּוֹנְטָרָס "עֲרֻכָה שֶׁל שְׁעָה" כ־ 200.000 עוֹתָקִים, וְהִטְלָפוֹנִים בְּמִשׁוֹב חוֹזְרִים וּמְסַפְרִים עַל הַגְּדֵל וְהַעֲצָמָה שְׁמוֹסִיפִים בְּכָל יוֹם, מֵאוֹת הַלּוּמְדִים זוּהַר בְּפֶרֶט בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ, סְפוּרִים עַל אֲנָשִׁים שֶׁנַּעֲשׂוּ לְבַעֲלֵי תַשׁוּבָה גְמוּרִים בְּזִכּוֹת הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ וּבִכְחוֹ שֶׁל רְשָׁב"י, אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים הַנִּמְשָׁכִים דֶּרֶךְ הַלְמוּד וּמִתְעַלְלִים עוֹד וְעוֹד לְדַרְגוֹת גְּבוּהוֹת וּנְעֻלוֹת, טוֹעֲמִים וְרוֹאִים כִּי טוֹב, מִתְעַנְּגִים עַל לְמוּדָם, וּמִתְקַרְבִּים אֶל ה', נְסִים וּנְפִלְאוֹת, יְשׁוּעוֹת וּנְחֻמוֹת, בְּזִכּוֹת הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ.

וְנִסְפָּר לָכֶם סְפוּר אֶחָד. שְׂאֲרַע עִם אֶחָד שֶׁיֵּצֵא לְתַרְבוֹת רַעָה, וְעֹזֵב אֶת הַדָּת לְגַמְרִי, לֹא שָׁמַר שֶׁבֶת וְלֹא כְלוּם, עַד שֶׁאֲפִילוֹ כִּפָּה לֹא חָבַשׁ עַל רֵאשׁוֹ, הַתַּחַתֵּן עִם גּוֹיָה, וְהִגִּיעַ לְדִיּוּטָא תַחַתוֹנָה. לְאַחַר שֶׁרָאָה אֶת הַזּוּהַר שֶׁמְסוּדָר בְּחֵק לְיִשְׂרָאֵל עַל יוֹם רֵאשׁוֹן פְּרֻשֶׁת שְׁמוֹת, וְשֵׁם כְּתוּב חֲמֵרֵת הָאָסוּר שֶׁעָבַר, הִכִּיר וְרָאָה מַה עָשָׂה, מִיַּד הַתְּחַרְט עַל מַעֲשָׂיו, קָם וְנִסַּע לְכַתֵּל וּבִכָּה שֵׁם כְּשֶׁלֶשׁ שְׁעוֹת שֶׁה' יִמְחַל לוֹ, כִּי לֹא יָדַע אֶת חֲמֵר הַעֲנִיָּן. הַתְּפַלֵּל וְהַתּוֹדָה, עַד שֶׁהִרְגִישׁ עֲלֵפוֹן חוֹשִׁים מִמֶּשׁ, הָרִים טֵלְפוֹן לְחִבְרוֹ (שֶׁכָּבַר חֲזוֹר בְּתַשׁוּבָה בְּעֵבֶר), וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ, שֶׁיָּבֹא לְכַתֵּל לְעֹזוֹר לוֹ, חִבְרוֹ בָּא, וְנִסְעוּ יַחַד לְטַבֵּל בְּמוֹצָא, כִּךְ הַתְּחִיל תַּהֲלִיף הַחֲזֵרָה בְּתַשׁוּבָה, עֹזֵב אֶת אֲשֶׁתוֹ הַגּוֹיָה, וְאֵת הַחַיִּים הַגּוֹיִם, וְהַיּוֹם חוֹבֵשׁ כִּפָּה וּמַגְבִּיעַת עַל רֵאשׁוֹ, פְּאוֹתָיו אֲרָכוֹת, הַתַּחַתֵּן עִם אִשָּׁה כְּשֶׁרָה, וּבִיתוֹ מְלֵא יְלָדִים לּוּמְדֵי תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. כָּל אֵלוֹ מִכְחוֹ שֶׁל הַרְשָׁב"י זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, וְזוֹ רַק דְּגָמָא אַחַת.

וְנִזְכִּיר שׁוֹב מִפְּרֻשְׁתֵּינוּ פְּרֻשֶׁת בֵּא, שׁוֹאֵל הַבֵּן הַרְשָׁע "מַה הָעֲבוּדָה הַזֹּאת לָכֶם?"

כִּךְ גַּם נִמְצָא אֲנָשִׁים הַשׁוֹאֵלִים: מַה לָּכֶם וּלְזוּהַר?

מַה לָּכֶם לְעַסֵּק בְּנִסְתָּרוֹת?

"וְאִמְרַתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לָהּ" וְעַל כִּךְ גְּדַבֵּר עוֹד מַעֲט וּנְבָאָר אֶת הַעֲנִיָּן בְּהִרְחָבָה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דעו, כי כל מי שלא לומד זוהר, לא עמדו רגליו על הר סיני, כמבואר בזוהר פְּרָשַׁת בְּהַעֲלֹתָהּ, בְּלִמּוּד זוהר הַקְּדוֹשׁ תְּמִידִים כְּסֻדְרָם, מִמְּשִׁיב עָלָיו קְדוּשָׁה כְּקִבְלַת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בְּזוהר פְּרָשַׁת בְּהַעֲלֹתָהּ (דף קנ"ב.), דְּקָרִי לְעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֱמֶת אֵינוֹן דְּהוּוּ קְיָיְמִי בְּטוֹרָא דְסִינַי. וּבְאֵר הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלוּקֵי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחַ זְכוּתוֹ יַגֵּן עָלֵינוּ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְנִרְאֶה לִי בְּבֹאוֹר כּוֹנֵנוֹ כִּי בְּתַחֲלָה כְּשֶׁצָּאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאָת הָאֱלֹקִים, הָיוּ מִתְּצַבִּים בְּתַחֲתִית הַהָר, וְאַחַר כֵּךְ נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרַחֵק", כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֹּאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וַיָּמָתוּ. וְהָיָה מִקְצַת מִהָעַם שְׁהָיוּ שְׂשִׁים וּשְׁמַחִים לְקִרְאָת הַשְּׂכִינָה וְלֹא רָצוּ לְזוּז מִמְּקוֹמָם הִרְאִשׁוֹן לְעַמְד מֵרַחֵק אֲפִילוֹ אִם יָמָתוּ מִמֶּשׁ, וְעָלִיהֶם הוּא מֵה שְׁכַתּוֹב בְּזוהר הַנִּזְכָּר "אֵינוֹן דְּקָיְמוּ בְּטוֹרָא דְסִינַי", כְּלוֹמַר וְלֹא נָעוּ וְעַמְדוֹ מֵרַחֵק אֲלֵא עַמְדוֹ בְּטוֹרָא דְסִינַי מִתַּחֲלָה וְעַד סוֹף, לְכֵן הֵם זֹכִים לְחֻכְמַת הָאֱמֶת. וְאוֹתָן הַנְּשֻׁמּוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעַם וְעַמְדוֹ מֵרַחֵק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עִתָּה שְׂנֹסִים וְעוֹמְדִים מֵרַחֵק לְחֻכְמַת הָאֱמֶת, מִירְאָתָם פֶּן תֹּאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

וְאִם רוֹצִים לְזָכוֹת לְיִצִּיאַת מִצְרַיִם לְיִצִּיאָה מִן הַגְּלוּת "וְאִמְרַתֶּם זָבַח פֶּסַח הוּא לָהּ". וְאִמְרַתֶּם זָבַח הַקֶּרְבֵּן שְׁלָנוּ הוּא לֹמַר פֶּסַח כְּשֶׁנִּחַלַק אֶת הַמִּילָה נִקְבַּל פֶּה סַח הַקֶּרְבֵּן שְׁלָנוּ הוּא לֹמַר בְּפֶה לָהּ שְׂבָחִים לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאִמְרַת הַזוהר.

כְּאוֹר לְעֵינַיִם הוּא, בְּאוֹרוֹ שֶׁל הַשֵּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ, שְׁכַתּוֹב עַל כֵּךְ: "הִנֵּה מִבְּאֵר מִכָּאן, שְׁחִבּוֹר הַזֹּהַר הָיָה עֵתִיד לְהִיּוֹת גְּנוּז וְכו' עַד שְׁיָבוֹא הַדּוֹר הַאַחֲרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְתַחֲתוֹנִים, וּבְזָכוֹת הָעוֹסְקִים יְבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה בְּסִבְתּוֹ אֲשֶׁר זֶה תְּהִיָּה סִבָּה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ, וְזֶה שְׂאֵמַר וּבְגִינָה "וְשָׂבַתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ" וְכו', כְּדִי שְׂבִזְכוּת זֶה יִגָּאֵלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁם שְׂאֵל נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהִצְרִיךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשׁ בְּדָם הַפֶּסַח וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הִגָּאֵלָה הָעֵתִידָה לֹא יְהִיָּה עַד שְׁיִזְכּוּ לְתוֹסַפַּת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, וְהוּא רָצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאֲשֶׁרֵי הַזֹּכֶה בָּהּ" (עֲשֶׂרָה מְאֻמּוֹת מְאֻמּוֹת רִאשׁוֹן, שְׁנֵי לֹחֹת הַבְּרִית).

בא ורָאָה, מִיָּד כְּשֶׁנִּלְוֵד אָדָם, נִוְתָנִים לוֹ נֶפֶשׁ שֶׁל בְּהֵמָה מֵצַד הַטְּהָרָה מֵאֵלוֹ שֶׁנִּקְרָאוּ אוֹפְנֵי קֶדֶשׁ. זָכָה יוֹתֵר - נִוְתָנִים לוֹ רוּחַ מֵצַד הַחַיּוֹת שֶׁהֵן חַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ. זָכָה יוֹתֵר - נִוְתָנִים לוֹ נֶשְׁמָה מֵהַצֵּד שֶׁל הַכֶּסֶּא, וְשִׁלְשַׁת אֱלוֹהִים: אֱמָה וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה שֶׁל בַּת הַמֶּלֶךְ.

זָכָה יוֹתֵר - נִוְתָנִים לוֹ נֶפֶשׁ בְּדֶרֶךְ שֶׁל אֲצִילוֹת מֵהַצֵּד שֶׁל בַּת יְחִידָה, וְהִיא נִקְרָאת בַּת מֶלֶךְ. זָכָה יוֹתֵר - נִוְתָנִים לוֹ רוּחַ שֶׁל אֲצִילוֹת מִן הַצֵּד שֶׁל הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, וְנִקְרָא בֶן לִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, זֶהוּ שְׁכַתוֹב (דְּבָרִים טז) בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. זָכָה יוֹתֵר - נִוְתָנִים לוֹ נֶשְׁמָה מֵצַד הָאֵב וְהָאֵם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (בְּרַאשִׁית ב) וַיִּפַּח בְּאָפִיו נֶשְׁמַת חַיִּים. מִי הַחַיִּים? אֵלֹהֵי הֵם י"ה, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר (תְּהִלִּים ק) כָּל הַנְּשֻׁמָּה תִהְלַל יְהוָה. וְנִשְׁלַם בּוֹ יְהוָה.

זָכָה יוֹתֵר - נִוְתָנִים לוֹ יוֹ"ד ה"א וְא"ו ה"א, שֶׁהוּא אָדָם בְּדֶרֶךְ שֶׁל אֲצִילוֹת לְמַעְלָה, וְנִקְרָא בְּדִיּוּקָן שֶׁל אֲדוֹנָו, וְעַלֵּיו נֶאֱמַר (בְּרַאשִׁית א) וַיְרֹדוּ בְדִגְתַּי הַיָּם. זֶהוּ הַשְּׁלִטוֹן בְּכָל הַרְקִיעִים וּבְכָל אוֹפְנֵים וּשְׂרָפִים וְחַיּוֹת וּבְכָל הַצְּבָאוֹת וְהַכֹּחוֹת שֶׁלְמַעְלָה וּלְמַטָּה. וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה בְּנֶפֶשׁ מֵהַצֵּד שֶׁל בַּת יְחִידָה, נֶאֱמַר בָּהּ לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים.

וּבִאֲבֹד רְשָׁעִים רְנָה, הוּא הַנְּזִיר, שֶׁהוּא נֶהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן. וּמָה הוּא? מֵצִוּוֹת עֲשֵׂה וּמֵצִוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה כְּחֻשְׁבוֹן נְהִיר, וְהוּא הַנְּזִיר הַמְּאִיר לְכָל אָדָם, וְעַל זֶה וּבִאֲבֹד רְשָׁעִים רְנָה. וּבִאֲוֹת זְמַן שֶׁהַטְּחוּל אֵינוֹ שׁוֹחֵק, יְמַלֵּא שְׁחוֹק פִּינוֹ וְלִשְׁוֹנָו רְנָה. וְדַאי וְאֵז לֹא יִכְבֶּה בְּלִילָה שְׂטֵמָה פִּי טוֹב סַחְרָה.

וּבִבְהוּא זְמַן מִתְקַנָּה יְרוּשָׁלַם, וְדַאי וְאֵז לֹא יִכְבֶּה בְּלִילָה שְׂטֵמָה פִּי טוֹב סַחְרָה.

הָא חַזִּי בַר נֶשׁ מִיָּד דְּאֲתִילִיד יְהִיבִין לִיה נֶפֶשׂא דְּבַעֲיָרָא מִסְטָרָא דְּדִכְיוֹ, מֵאֲלִין דְּאֲתִקְרִיאֵו אוֹפְנֵי קֶדֶשׁ. זָכָה יוֹתֵר יְהִיבִין לִיה רוּחָא מִסְטָרָא דְּחִיּוֹן דְּאֲנֹן חַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ. זָכָה יוֹתֵר יְהִיבִין לִיה נֶשְׁמָתָא מִסְטָרָא דְּפּוֹרְסִיָּא וְתַלְתָּ אֲלִין אֲנֹן אֱמָה וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה דְּבִרְתָּא דְּמֶלְכָא.

זָכָה יוֹתֵר יְהִיבִין לִיה נֶפֶשׂא בְּאַרְחָ אֲצִילוֹת מִסְטָרָא דְּבַת יְחִידָה, וְאֲתִקְרִיאַת אִיהִי בַת מֶלֶךְ. זָכָה יוֹתֵר יְהִיבִין לִיה רוּחָא דְּאֲצִילוֹת מִסְטָרָא דְּעֲמוּדָא דְּאֲמִצְעִיָּא וְאֲתִקְרִי בֶן לִקְדוֹשׂא בְּרִיךְ הוּא הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (דְּבָרִים יד א) בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. זָכָה יוֹתֵר יְהִיבִין לִיה נֶשְׁמָתָא מִסְטָרָא דְּאַבָּא וְאַמָּא, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (בְּרַאשִׁית ב ז) וַיִּפַּח בְּאָפִיו נֶשְׁמַת חַיִּים. מֵאֵן חַיִּים. אֲלִין אֲנֹן י"ה וְעַלֵּיהוּ אֲתִמַּר (תְּהִלִּים קג ו) כָּל הַנְּשֻׁמָּה תִהְלַל יְהוָה. וְאֲשַׁתְּלִים בֵּיה יְהוָה.

זָכָה יוֹתֵר יְהִיבִין לִיה יוֹ"ד ה"א וְא"ו ה"א דְּאִיהוּ אָדָם בְּאַרְחָ אֲצִילוֹת לְעֵלָא וְאִקְרִי בְּדִיּוּקָנָא דְּמֵאֲרָה. וְעַלֵּה אֲתִמַּר (בְּרַאשִׁית א כח) וַיְרֹדוּ בְדִגְתַּי הַיָּם. הָאִי אִיהוּ שְׁלִטְנוּתָא בְּכָל רְקִיעִין וּבְכָל אוֹפְנֵים וּשְׂרָפִים וְחַיּוֹן וּבְכָל חִילִין וְתוֹקְפִין דְּלְעֵלָא וְתַתָּא. וּבְגִין דָּא בַד בַר נֶשׁ זְכִי בְנֶפֶשׁ מִסְטָרָא דְּבַת יְחִידָה, אֲתִמַּר בָּהּ לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים.

וּבִאֲבֹד רְשָׁעִים רְנָה. (מִשְׁלֵי יא ז) אִיהוּ הַנְּזִיר אִיהוּ נֶהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן. וּמֵאִי נִיהוּ מֵצִוּוֹת עֲשֵׂה וּמֵצִוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה כְּחֻשְׁבֵּן נְהִיר, וְאִיהוּ הַנְּזִיר הַמְּאִיר לְכָל אָדָם. וְעַל דָּא וּבִאֲבֹד רְשָׁעִים רְנָה. וּבְהֵוּא זְמַן דְּהַטְּחוּל אֵינוֹ שׁוֹחֵק (תְּהִלִּים קכד ב) אֵז יְמַלֵּא שְׁחוֹק פִּינוֹ וְלִשְׁוֹנָו רְנָה. וְדַאי וְאֵז (מִשְׁלֵי לא יח) לֹא יִכְבֶּה בְּלִילָה נְרָה, בְּגִין דְּטַעְמָה פִּי טוֹב סַחְרָה.

וּבְבִהוּא זְמַן מִתְקַנָּה יְרוּשָׁלַם דְּאִיהִי לְבָא,

היא ה'ל"ב לה"ב המזבח. יכב'ה פחשפן לה'ב
ה'ל"ב. לא יכבה בלילה נרה דאיהי גלותא,
ודא ירושלים דאיהי לפא, ותתבני על ידי
קודשא בריהו הוא הדא הוא דכתיב (תהלים קמז ב)
בונה ירושלים יי.

שהיא ה'ל"ב, היא ה'ל"ב, לה"ב
המזבח. יכבה פחשפון לה"ב
ה'ל"ב. לא יכבה בלילה נרה,
שהיא הגלות. וזו ירושלים שהיא
ה'ל"ב, ותבנה על ידי הקדוש ברוך
הוא. זהו שכתוב בונה ירושלים
ה'.

בראשית פרא אלהים. ברי"ת א"ש. אמר רבי
אלעזר אבא רזא דברית אמאי שויין
ערלה במאנא דעפרא. אמר ליה ברי יומא
הדא שאילנא לאליהו ואמינא ליה ערלה
אמרי תקינו ליה מאנא בעפרא. אמר לי ערלה
ודאי איהו בת זוגה דנחש הקדמוני, דגרים
מיתא לאדם ולכל בריין. ובגניה מתקנין מאנא
דעפרא.

בראשית פרא אלהים. ברי"ת
א"ש. אמר רבי אלעזר, אבא, סוד
הברית למה שמים ערלה בכלי
עפר? אמר לו, בני, יום אחד
שאלתי את אליהו, שאלתי אותו
על ערלה אומרים תקנו לו כלי
בעפר. אמר לי, ערלה ודאי היא
בת זוגו של נחש הקדמוני, שגרים
מיתה לאדם ולכל הבריות,
ובגללו מתקנים כלי של עפר.

וזהו עפרא מזונא לההוא דאתמר ביה (ישעיה
סה כה) ונחש עפר לחמו, ובדא אתפרש
מבר נש. ועלה אתמר (שמות כ יג) לא תנאף, לא
תיהב ליה אתר דאתהני מנה, אלא הב ליה
מזונא לבר. ובגין דא פלוג לא תין אף, לא
תיהב ליה (דף קלז ע"ב) אתרא פריעה נוקבא
דסמאל אושיד דמא, עלה אתמר לא תרצח,
פלבא צריף למיהב ליה דמא לדא עפרא ולדא
דמא לקימא בהון (משלי כה כא) אם רעב שנאף
האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. וכלא
לבר ובדא אשתזיב מנהון מחבוט הקבר
ומחרבא דמלאף המות. האי איהו לחיבא.
אבר' לפינוניים האי דמא אתחשיב ליה דמא
דקרפנא. והאי עפרא אתחשיב ליה
עפרא דמדבחא. הדא הוא דכתיב (שמות כ כא)
מזבח אדמה תעשה לי וגו'. ואתמר בהון (שם
פסוק כב) לא תבנה אתהן גזית. בגין דלא תעשה
לך פסל, ודא דנדה או דשפחה או גזיה או
זונה. פי חרפך הנפת עליה ותחללה, פלומר
מחלל שבת לצדיקיא דלית בהון זהמא דנחש
אתעביד בקדשה וברכה ויחוד.

ואתו העפר מזון לאותו שנאמר
בו ונחש עפר לחמו, ובזה הוא
נפרד מהאדם, ועליו נאמר (שמות
כ) לא תנאף, אל תתן לו מקום
להנות ממנו, אלא שנותן לו מזון
בחוץ. ומשום זה חלק לא תין
אף, אל תתן לו מקום פריעה
הנקבה של סמאל שופף דמים,
עליו נאמר לא תרצח. לכלב צריף
למת דם. לזה עפר ולזה דם, לקים
בהם (משלי כה) אם רעב שנאף
האכילהו לחם ואם צמא השקהו
מים. והכל בחוץ. ובזה מציל
אותם מחבוט הקבר ומחרבו של
מלאך המות. זהו לרשעים.
אבר' לפינוניים הים הזה נחשב
לו דם הקרפן, והעפר הזה נחשב
לו עפר המזבח. זהו שכתוב (שמות
כ) מזבח אדמה תעשה לי וגו',
ונאמר בהם לא תבנה אתהן גזית,
כדי שלא תעשה לך פסל. וזה
של נדה או שפחה או גזיה או
זונה, פי חרפך הנפת עליה
ותחללה. פלומר, מחלל שבת
לצדיקים, שאין בהם הזדמה של
הנחש, נעשה בקדשה וברכה
ויחוד.

במקום של פריעה שורה בהם
ו"ה, ובמקום ערלה שורה בהם
ו"ה, וסוד הדבר - מי יעלה לניו
השמימ'ה, בסופי תבות יהו"ה,
כמו מי יעלה בהר ה'. נפשו, אותו
שנאמר בו נשבע ה' בנפשו.
ועליו נאמר (דברים ד) ואתם
הדבקים בה' אלהיכם תיים פלכם
היום.

פתח רבי שמעון ואמר, (ישעיה מג)
כל הנקרא בשמי ולכבודי
בראתיו וגו'. בא וראה, כבוד
המלך העליון, כשברא את כל
העולמות בסוד של השם
הקדוש, נתן להם כח להנהיג
העולם, וברא העולם העליון
בסוד של יו"ד, והעולם התחתון
בסוד של ה"א. זהו שכתוב כי
ביה ה' צור עולמים. והנהגת
העולם התחתון הנה מראה
בהנהגתו הכח שנתן לו מלמעלה
למעלה.

אם אדם מהנה את הקדוש ברוך
הוא כקרבתו של תפלה, כן
הקדוש ברוך הוא מהנה אותו
מאכלים וזוהרים בעולם ההוא,
שהם מאכלים של גוף המזון
שלמעלה, מאכלים לנשמה
מסודות התורה. האדם שעושה
דירה לקדוש ברוך הוא ולשכינתו
ולחילותיו בשבתות, כמו שנאמר
ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדרתם, לשון
של דירה, כן הקדוש ברוך הוא
מתקין לו דירה באותו העולם
ולכל שבאים עמו.

שכמו שאדם עושה נחת לקדוש
ברוך הוא ולשכינתו בשבת, כן
הקדוש ברוך הוא עושה לאדם
עם בת זוגו באותו העולם. הוא
שומר את השכינה עמו בשבת
שלא תתחלל, כן הקדוש ברוך
הוא שומר את האדם עם בת זוגו
שלא תתחלל.

באתר דפריעה שריא בהו י"ה. ובאתר דערלה
שריא בהו ו"ה. ורזא דמלה (דברים ל יב)
מי יעלה לניו השמימ'ה בסופי תיבות יהו"ה,
כמו (תהלים כד ג) מי יעלה בהר ה'. נפשו ההוא
דאתמר ביה (ירמיה נא יד) נשבע ה' בנפשו. ועלה
אתמר (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם
חיים פלכם היום.

פתח רבי שמעון ואמר (ישעיה מג ז) כל הנקרא
בשמי ולכבודי בראתיו וגו'. תא חזי
יקרא דמלפא עלאה פד ברא פלהו עלמין
ברזא דשמא קדישא, יהב לון חילא לאנהגא
עלמא. וברא עלמא עלאה ברזא דיו"ד ועלמא
תתאה ברזא דה"א. הדא הוא דכתיב (שם כו ד)
פי ביה ה' צור עולמים. ואנהגותא דהאי
עלמא תתאה אחזי באנהגותה חילא דאתיהיב
ליה מלעלא לעלא.

אי בר נש אהני לקודשא בריך הוא בקרבתין
דעלותא. הכי קודשא בריך הוא אהני ליה
מאכלין זהירין בההוא עלמא, דאנון מאכלים
דגופא מזונא דלעלא, מאכלין לנשמתא מרזין
דאורייתא. בר נש דעביד דירה לקודשא בריך
הוא ולשכינתה ולחיליו בשבתות. כמה דאת
אמר (שמות לא טו) ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדרתם, לישנא דדירה.
הכי קודשא בריך הוא תקין ליה דירה בההוא
עלמא ולכל דאתין עמה.

דכמא דבר נש עביד נייחא לקודשא בריך
הוא ולשכינתה בשבת, הכי קודשא
ברוך הוא עביד ליה לבר נש עם בת זוגה
בההוא עלמא, איהו נטיר שכינתא עמה בשבת
דלא אתחלל, הכי קודשא בריך הוא נטיר ליה
לבר נש עם בת זוגה דלא אתחלל.

אדם שלא מפריד בין הקדוש
ברוך הוא ובין שכינתו, הקדוש
ברוך הוא שומר את אותו אדם
עם בת זוגו באותו העולם, ואין
רשות לנחש להפריד ביניהם.
ובכל מצוה ומצוה שמוקיר אדם
את הקדוש ברוך הוא ושכינתו
(בעולם הזה בכלם מוקיר הקדוש ברוך הוא את
האדם) עם בת זוגו באותו העולם.
וזהו שאמר הקדוש ברוך הוא כי
מכבדי אכבד.

אדם שממליך את הקדוש ברוך
הוא על השמים והארץ וארבעה
הצדדים בעולם הזה, כן הקדוש
ברוך הוא ממליך אותו על
השמים והארץ וארבעה הצדדים
בעולם ההוא. ומשום זה פרשה,
כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני
עצמו, ובאותו העולם הוא אדם
בדיוקן של רבנו של הכל. וזהו
ויבא אליהם את האדם בצלמו.
והמשכילים יזהרו כזהר הקריע,
הוא הזהר הטמיר וגנוז, וזה
הפתי"ר. זהר בהיר בשחקים זו
חכמ"ה. זהר הזורק ניצוצות
ומבהיק ככרן לעינים זו בינ"ה.
זהר לכן פלכנה זו גדל"ה. זהר
זוהר אדם פמאדים זו גבור"ה.
זהר מבהיק הפולל לכן ואדם זו
תפאר"ת. זהר ירק פכוכב זה
גצ"ח. זהר פולל לכן ואדם זה
הו"ה. זהר זוהר לכל עבר פמי
שפכה פפטיש וזורק שביבים
לכל הצדדים זה סו"ד. וכלם
משפיעים למלכות, פנסת
ישראל.

ראשי אלפי ישראל המה (במדבר
א), פתח חכמה חכמים. בינה
נבונים. חסד חסידים. גבורה
גבורים. פעלי תורה תפארת.
נביאים נצח. חושים הוד. צדיקים
יסוד. מלכות מלכים. ועל שמה
נקראו ישראל בני מלכים. ברוך
ה' לעולם אמן ואמן.

בר נש דלא אפריד בין קודשא בריך הוא ובין
שכינתה, קודשא בריך הוא נטיר ליה לבר
נש עם בת זוגה בהווא עלמא, ולית רשו
לחויא למפרד ביניהו. ובכל פקודא ופקודא
דאוקיר בר נש לקודשא בריך הוא ושכינתיה
(בהאי עלמא בכלהו אוקיר קודשא בריך הוא לבר נש) עם בת זוגה
בהווא עלמא. והאי איהו דאמר קודשא בריך
הוא (ש"א ב ל) כי מכבדי אכבד.

בר נש דאמליך לקודשא בריך הוא על שמיא
וארעא וארבע סטרין בהאי עלמא הכי
קודשא בריך הוא אמליך ליה על שמיא
וארעא וארבע סטרין בהווא עלמא. ובגין דא
אוקמוה פל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני
עצמו, ובהווא עלמא איהו בר נש בדיוקנא
דמארה דכלא, והאי איהו (בראשית א כז) ויברא
אלהים את האדם בצלמו.

והמשכילים יזהרו כזהר הקריע (דניאל יב ג). איהו
זהר טמיר וגנוז ודא פתי"ר. זהר
בהיר בשחקים דא חכמ"ה זהר זריק ניצוצין
ומבהיק ככרן לעינין דא בינ"ה. זהר תורה
פסיהרא דא גדל"ה. זהר זהיר סומקא
פמאדים דא גבור"ה. זהר מבהיק פליל תור
וסומק דא תפאר"ת. זהר ירק פכוכב דא נצ"ח
זהר פליל תור וסומק דא הו"ד. זהר זהיר
לכל עיבר פמאן דמחא בפטיש, וזריק שביבין
לכל סטרין, דא יסו"ד. וכלם משפיעים
למלכות פנסת ישראל.

ראשי אלפי ישראל המה (במדבר א טז), פתח חכמה
חכמים. בינה נבונים. חסד חסידים.
גבורה גבורים. מארי תורה תפארת. נביאים
נצח. חושים הוד. צדיקים יסוד. מלכות
מלכים. ועל שמה אתקראו ישראל בני
מלכים. ברוך יי' לעולם אמן ואמן.

(זה שיך לפרשת נח)

[זה שיך לפרשת נח]

ויבן נח מזבֹּחַ (בראשית ח). מה זה
ויבן נח? אלא נח איש צדיק. ויבן
מזבֹּחַ, זו השְׂכִינְיָה. הבְּנִינָן שְׁלוֹ
בֵּינוּ, שהוא העמוד האֲמֻצְעִי.
ויקח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה.
בְּהֵמָה לְמַעַלָּה ועוֹף לְמַטָּה, מהי
בְּהֵמָה לְמַעַלָּה? אלא בְּהֵמָה זֶה
הַשּׁוֹר הַעֲלִיּוֹן, שְׁנִקְרָא הָאָדָם
הַעֲלִיּוֹן שְׁלִמְעֵלָה, שְׁנִאָמַר בוֹ
מִקְרָן מִפְּרִיס. וּפְרִשְׁוִיהַ מִקְרָן
כְּתוּב, שְׁקָרַן אֶחָת הִיְתֵה לוֹ
בְּמִצְחוֹ, וְזוֹהִי קָרְן הַיּוֹבֵל, שְׁמִמְנוֹ
קָרְן פְּנֵי מִשָּׁה.

הַשּׁוֹר הַזֶּה הוּא פֶּרֶר. פֶּרֶר הוּא דִּין,
עִם ר' נַעֲשֶׂה פֶּרֶר, רַחֲמִים סְלִיחָה,
וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָא צוּם כְּפוּר. מַה זֶה
כ' בְּתוֹסֶפֶת פֶּרֶר? אֵלֶּא זֶה כְּתוּב
מְלָכוֹת. בֹּא וּרְאֵה, אֵינְ שְׂכִינְיָה
שְׁלֵא נַעֲשִׂית כְּתוּב לְאוֹתָהּ שְׁלִמְטָה
מִמְּנָה. וּמִשּׁוּם זֶה הַשְׂכִּינְיָה
הַעֲלִיּוֹנָה הִיא כְּתוּב מְלָכוֹת,
וּמְלָכוֹת נִקְרָאת צוּם שְׁלֵה, הִיא
הַמְּלָכוֹת (כְּפוּר). וּמְלָכוֹת נִקְרָאת
צוּם כְּפוּר. מִהַצַּד שֶׁל הָאֵם
הַעֲלִיּוֹנָה הִיא צוּם, אֲבָל מִצַּדוֹ
שֶׁל הָעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי נִקְרָאת אֲכָל.
רַחֲם אֲבִירִים אֲכָל אִישׁ, הֵהוּא
שְׁנִאָמַר בוֹ ה' אִישׁ מְלַחֲמָה. וּמִי
כָּאן הָאִישׁ? אֵלֶּא זֶה מ' פְּתוּחָה
מִבְּפָנִים שְׁבֵה אֲכָלוֹ אֶת הַמֶּן מ'
שְׁנָה. אֲבָל ם הִיא הָעוֹלָם הַבּוֹא,
שְׁאִין בוֹ אֲכִילָה וּשְׂתִיָּה, וְכָל
הַסְּפִירוֹת נִקְרָאוּ צוּמוֹת בָּהּ,
וּמִשּׁוּם זֶה הַקְּרִבְנוֹת שְׁמִתְעַפְּלִים,
שֶׁהֵם תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת, הִיא
הַשְׂכִּינְיָה הַמְּתוּנָה. וְהֵהוּא
שְׁנִינְיָה מְמוּנָה, שֶׁהוּא הָעַמּוּד
הָאֲמֻצְעִי, מְרִיחַ כָּל הַרִיחוֹת שֶׁל
הַקְּרִבְנוֹת וּמְקָרִיב אוֹתָם לְאֵב
וְלֵאֵם. זֶהוּ שְׁכִתּוּב (בראשית ח) וַיִּרַח
ה' אֶת רִיחַ הַנְּיִחָח. לֹא כְּתוּב אֵלֶּא
אֶת רִיחַ הַנְּיִחָח, זֶה הִיא.

וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֹּחַ (בראשית ח ט). מֵאִי וַיִּבֶן נֹחַ. אֵלֶּא
נֹחַ אִישׁ צַדִּיק. וַיִּבֶן מִזְבֹּחַ דָּא שְׂכִינְיָתָא.
בְּנִינָא דִילֵהּ בֵּין דְּאִיהוּ עַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא.
וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה. בְּהֵמָה לְעֵלָּא
וְעוֹף לְתַתָּא, מֵאִי בְּהֵמָה לְעֵלָּא. אֵלֶּא בְּהֵמָה
דָּא שׁוֹר עֲלָאָה דְּאֲקָרִיב אָדָם עֲלָאָה דְּלְעֵלָּא,
דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (תהלים טט סב) מִקְרָן מִפְּרִיס. וְאוֹקְמוּהַ
מִקְרָן כְּתִיב, קָרַן אֶחָת הָיָה לִיָּה בְּמִצְחָהּ. וְהֵאִי
אִיהוּ קָרְן הַיּוֹבֵל דְּמִנְהַ קָרְן פְּנֵי מִשָּׁה.

שׁוֹר דָּא אִיהוּ פֶּרֶר. פֶּרֶר אִיהוּ דִּינָא עִם ו' אֲתַעְבִּיד
פֶּרֶר רַחֲמֵי סְלִיחָה וְעַל שְׁמָהּ אֲקָרִי צוּם
כְּפוּר. מֵאִי כ' בְּתוֹסֶפֶת פֶּרֶר. אֵלֶּא דָּא כְּתוּב
מְלָכוֹת. תָּא חֲזִי לִית שְׂכִינְיָתָא דְּלָא אֲתַעְבִּידת
כְּתוּב לְהֵהוּא דְּלְתַתָּא מְנָה. וּבְגִין דָּא שְׂכִינְיָתָא
עֲלָאָה אִיהִי כְּתוּב מְלָכוֹת. וּמְלָכוֹת אֲתַקְרִיאת
צוּם דִּילָהּ אִיהִי מְלָכוֹת (כְּפוּר). וּמְלָכוֹת
אֲתַקְרִיאת צוּם כְּפוּר. מִסְטָרָא דְּאֲמָא עֲלָאָה
אִיהִי צוּם, אֲבָל מִסְטָרָא דְּעַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא
אֲתַקְרִיאת אֲכָל.

רַחֲם אֲבִירִים אֲכָל אִישׁ (שם עח כה). הֵהוּא דְּאֲתַמַּר
בֵּיהּ (שמות טו ג) ה' אִישׁ מְלַחֲמָה. וּמֵאֵן הַכָּא
(דף קלז ע"א) אִישׁ אֵלֶּא דָּא מ' פְּתוּחָה מְלָגָאוּ
דְּבִיהּ (שמות טז לה) אֲכָלוּ אֶת הַמֶּן אַרְבַּעִים שָׁנָה.
אֲבָל ם אִיהִי עֲלָמָא דְּאֲתִי, לִית בֵּיהּ אֲכִילָה
וּשְׂתִיָּה, וְכָל סְפִירָן אֲתַקְרִיאוּ צוּמוֹת בָּהּ. וּבְגִין
דָּא קְרִבְנִין דְּמִתְעַפְּלִין דְּאֲנוּן צְלוֹתִין וּבְעוֹתִין
אִיהִי שְׂכִינְיָתָא תַתָּאָה. וְהֵהוּא דְּאֲתַהֲגִי מְנָה
דְּאִיהוּ עַמּוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא, אֲרַח כָּל רִיחִין
דְּקְרִבְנִין וּקְרִיב לוֹן לְגַבִּי אֲבָא וְאֲמָא. הֵדָּא
הוּא דְּכְתִיב (בראשית ח כא) וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ הַנְּיִחָח,
לֹא כְּתִיב אֵלֶּא אֶת רִיחַ הַנְּיִחָח דָּא אִיהִי.

שׁוֹשְׁנָה רִיחָא טְבָא לְגַבֵּי אָבָא וְאָמָא. שׁוֹשְׁנָה
וְדַאי בְּחַמְשׁ עֲלִין אִיהִי ה'. אָבָל רִיחָא
דִּילָהּ ו' דְּאִיהוּ רִיחָא לָא שְׂרִיא בְּהָ עַד
דְּאִתְפַּתְחַת לְסַלְקָא מְנָה רִיחָא טְבָא. פִּד וְשְׂרָאֵל
פְּתַחֲיָן בְּתִיּוּבְתָא שׁוֹשְׁנָה אִתְפַּתְחַת לְגַבֵּי בַעֲלָהּ
דְּאִיהוּ רִיחַ דִּילָהּ, וְהָהוּא רִיחָא סְלִיק לְגַבֵּי
אָבָא וְאָמָא דְּאֲנוּן ז'ה, וַיִּרְחַ ה' אֶת רִיחַ.

וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבוּ (שם). וַיֹּאמֶר ה' דָּא אָבָא.
אֵל לְבוּ דָּא אָמָא דְּאִתְמַר בְּהָ לֵב מִבִּין.
דְּבִזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל אֲנוּן חֲטָאָן לְאַבּוּהוּן דִּי
בְּשִׂמְיָא, אִתְמַר (שם ו' 1) וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוּ. וּבִזְמָנָא
דְּמַהֲנִין יִשְׂרָאֵל לְאַבּוּהוּן דִּי בְּשִׂמְיָא בְּקָרְבָּנִין
דְּצִלוּתָא, כְּמָה דְּאִתְ אָמַר (במדבר כח ב) צוּ אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ לָהֶם אֶת קְרָבְנֵי לַחֲמֵי וְגו'.

מִיד (משלי כז ט) שְׁמֵן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב. וְגַרְמִין
בְּהָהוּא רִיחָא לְאַרְקָא מְשַׁחָא וְנִבְיַעוּ
מִלְעֵלָא בְּשִׂכְנִיתָהּ הָדָא הוּא דְכֹתִיב (שיר א' ג) לְרִיחַ
שְׁמֵנֶיךָ טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרֵק שְׁמֵךְ עַל כֶּן עֲלָמוֹת
אַהֲבוּךָ. מֵאֵי עֲלָמוֹת. ח"י עֲלָמִין דְּכִלְיָן בַּח"י
עֲלָמִין דְּאִתְמַר בְּהוּן (תהלים סח יח) רִכַּב אֱלֹהִים
רְבוֹתִים אֶלְפֵי שְׂנָאָן.

אֲדַהֲבֵי הָא סְבָא אֲזַדְמִן לְגַבְהָ פִּתַח וְאָמַר מֵאֵי
רְכִ'ב. אָמַר לִיָּה ר' אִיהוּ חֲכָמָה רֵאשִׁית
חֲכָמָה. ב' בִּינָה כ' כְּתָר עֲלָאָה. אֲנוּן רְכִ'ב
לְהָהוּא טְמִיר וְגַנִּיז דְּרִכִּיב עֲלִיָּהוּ. וְאֵלִין תְּלַת
סְפִירָן אֲנוּן רְכִבִין עַל ח"י עֲלָמִין דְּאֲנוּן תִּשְׁע
נְקֻדוֹת כְּפּוּלוֹת וְאֲנוּן אָדָם עֲלָאָה טְמִיר וְגַנִּיז
בְּטַעֲמֵי וְאָדָם דִּלְתַתָּא דְּאֲנוּן תִּשְׁע נְקֻדִין, אֲנוּן
תְּמַנֵּי סְרִי עֲלָמִין דְּשֵׁט בְּהוּ עֵלְת הָעֲלוֹת, דְּאִיָּהוּ
אָדָם תְּלִיתָאָה דִּלָּא אִתְגַּלְיָא בְּאוֹרִיתָא וְשֵׁט
בְּהוּ וְאֲנוּן מְרַפְּבָה לִיָּה. וְהָאֵי תְּמַנֵּי סְרִי בְּאָן
סְלִיק בְּוִיר"ח. וּבְגִינָה אִתְמַר וַיִּרְחַ ה' אֶת רִיחַ
וְשֵׁט בְּהֶם, וְהֶם מְרַפְּבָה לוּ. וְהַשְׂמוּנָה עֶשֶׂר הִזָּה אִיפֵּה עוֹלָה? בְּוִיר"ח. וּבְגַלְלוּ נְאֻמַּר וַיִּרְחַ ה'

הַשְׂוֹשְׁנָה, רִיחַ הַטּוֹב לְאָב וְהָאָם.
הַשְׂוֹשְׁנָה הִיא וְדַאי עִם חֲמִשָּׁה
עֲלִים הִיא ה'. אָבָל הַרִיחַ שְׁלָהּ ו'
שְׁהוּא רִיחַ, לָא שְׂוֹרָה בּוּ עַד
שֶׁנִּפְתַּח לְהַעֲלוֹת מִמֶּנָּה רִיחַ
טוֹב. כְּשִׂישְׂרָאֵל פּוֹתְחִים
בְּתִשְׁבּוּבָה, הַשְׂוֹשְׁנָה נִפְתַּח
לְבַעֲלָהּ, שְׁהוּא הַרִיחַ שְׁלָהּ, וְאוֹתוֹ
הַרִיחַ עוֹלָה אֵל הָאָב וְהָאָם שְׁהֶם
ז'ה, וַיִּרְחַ ה' אֶת רִיחַ.

(שם) וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבוּ. וַיֹּאמֶר ה'
זָה הָאָב, אֵל לְבוּ - זֶה הָאָם,
שֶׁנְּאָמַר בְּהָ לֵב מִבִּין. שְׂבִימֵן
שִׂישְׂרָאֵל חוֹטְאִים לְאַבְיָהֶם
שְׂבִשְׂמִים, נְאֻמַּר וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוּ.
וּבְזִמְנָן שְׂמַהֲנִים יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם
שְׂבִשְׂמִים בְּקָרְבָּנוֹת שֶׁל תְּפִלָּה,
כְּמוֹ שֶׁנְּאָמַר (במדבר כח) צוּ אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ לָהֶם אֶת קְרָבְנֵי
לַחֲמֵי וְגו'.

מִיד - שְׁמֵן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב.
וְגַרְמִים בְּאוֹתוֹ הַרִיחַ לְהִרִיק
שְׁמֵן וְנִבְיַעָה מִלְמַעְלָה בְּשִׂכְנֵיתוֹ.
זְהוּ שְׂכֵתוֹב (שיר א' ג) לְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ
טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרֵק שְׁמֵךְ עַל כֶּן
עֲלָמוֹת אַהֲבוּךָ. מַה זָה עֲלָמוֹת?
שְׂמוּנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת שְׂכּוּלוֹלִים
בְּשִׂמּוּנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת שֶׁנְּאָמַר
בְּהֶם רִכַּב אֱלֹהִים רְבוֹתִים אֶלְפֵי
שְׂנָאָן.

בִּינְיָתִים הִנֵּה זֶקֶן הַזְּדִמָּן אֵלָיו.
פִּתַח וְאָמַר, מַה זָה רְכִב? אָמַר
לו', ר' הִיא חֲכָמָה, רֵאשִׁית חֲכָמָה.
ב' בִּינָה. כ' כְּתָר עֲלִיּוֹן. הֶם רְכִ'ב
לְאוֹתוֹ טְמִיר וְגַנִּיז שְׂרוּכֵב
עֲלֵיהֶם, וְאֵלוֹ שְׁלֹשׁ הַסְּפִירוֹת הֵן
רוֹכְבוֹת עַל ח"י הָעוֹלָמִים, שְׁהֶם
תִּשְׁע נְקֻדוֹת כְּפּוּלוֹת, וְהֶם אָדָם
עֲלִיּוֹן טְמִיר וְגַנִּיז בְּטַעֲמִים וְאָדָם
שְׂלִמְטָה שְׁהֶם תִּשְׁע נְקֻדוֹת, הֶם
שְׂמוּנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת שְׂשֵׁט בְּהֶם
עֵלְת הָעֲלוֹת, שְׁהוּא הָאָדָם
הַשְּׁלִישִׁי שְׁלָא הִתְגַּלְהָ בְּתוֹרָה
וּבְגַלְלוּ נְאֻמַּר וַיִּרְחַ ה'

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**